

Chacón i la visualització rotunda del PSC

Carme Chacón a la presentació del document crític amb Zapatero "Mucho PSOE por hacer", text molt proper a l'informe de gestió de José Montilla.

El 12è congrés del PSC va elegir primer secretari Pere Navarro, una executiva propera a ell amb els dos candidats opositors –Joan Ignasi Elena i Àngel Ros– també presents i una moció a favor d'un PSC amb la "màxima visibilitat" al Congrés dels Diputats. Aquesta solució, presentada un mes abans per Àngel Ros i per l'alcalde de Sabadell, Manuel Bustos, és una proposta que se situa a mig camí entre la posició actual i la creació d'un grup propi al Congrés dels Diputats. En teoria, si més no.

Manuel Bustos explicava al Congrés la proposta aprovada dient que "visualitzarem d'una manera rotunda i ferma els diputats i representants catalans davant del PSOE". La solució, segons ell, "dóna resposta a un debat obert històricament sobre com es po-

El congrés del PSC va aprovar de "visualitzar d'una manera rotunda" el PSC a Madrid, però no el grup propi al Congrés dels Diputats. Paral·lelament, un grup de destacats militants del PSOE, entre els quals Chacón, presenta un manifest crític amb el partit. L'ex-ministra de Defensa treballa adhesions a la seva candidatura per a liderar el partit de Pablo Iglesias.

dia fer un pas clar i rotund per a tenir protagonisme en la política de l'estat i en el conjunt del PSOE". La proposta pactada –tot i que Àngel Ros, com a candidat a primer secretari, s'havia mostrat favorable al grup propi– im-

plica que no es tanca cap porta: "No volem renunciar a res i hem posat en valor el protocol d'unificació de les famílies socialistes catalanes, el protocol d'unitat que va fer possible el PSC."

La candidatura de Carme Chacón podria tenir de padrins Zaragoza i José Montilla

L'esmena Bustos-Ros és tan oberta que si es materialitza o no dependrà de la voluntat política del nou primer secretari i, sobretot, de la química que pugui haver-hi entre els socialistes catalans i el PSOE durant la pròxima legislatura. Teòricament, la majoria absoluta del PP hauria de fer menys probable l'enfrontament PSC-PSOE i més fàcil l'entesa, perquè el partit de govern a Espanya no necessitarà els vots dels socialistes en qüestions de model territorial. Però Mariano Rajoy mateix els podria forçar a evidenciar les seues contradiccions amb propostes de pactes d'estat sobre el model autonòmic, el seu finançament o allò que anomenen "mercat únic" espanyol –que l'espanyolisme uniformador considera fracturat i objecte d'urgent refundació.

Siga com siga, és molt més que improbable que el PSC plantege un grup propi al Congrés si, com a tal proposta, no ha estat capaç de superar el dotzè congrés del partit.

En la calculada ambigüïtat de l'expressió "visualitzar d'una manera rotunda i ferma" el PSC a Madrid, hi caben tantes interpretacions com militants hi ha.

La presentació d'una candidata a secretària general del PSOE en seria una de possible?

Zaragoza a Madrid. L'ex-secretari d'Organització del PSC, José Zaragoza, no serà a l'executiva de Pere Navarro, però tampoc no és, ni de bon tros, un derrotat del 12è congrés del PSC. Els nous homes forts del nou primer secretari, Daniel Fernández (secretari d'Organització) i Antoni Balmón (secretari d'Acció Política), van anar a abraçar-se amb Zaragoza abans de pujar a ocupar el nou lloc a l'executiva del PSC. Tots dos són homes propers a Zaragoza i, especialment, Balmón se'n declara hereu i deixeble.

A més, el PSC té reservat un lloc especial per a Zaragoza a Madrid, possiblement en substitució de Daniel Fernández, que durant la legislatura passada havia coordinat el grup al Congrés. Si Fernández tornara a Barcelona, Zaragoza ocuparia el seu lloc i controlaria les relacions amb el PSOE. Diverses fonts apunten que Zaragoza, amb José Montilla –ara senador– podrien estendre les catifes vermelles perquè Carme Chacón entrara amb més bon peu al pròxim congrés del PSOE, que tindrà lloc al febrer.

Montilla i "Mucho PSOE por hacer". Les aspiracions de Carme Chacón, segons que es dedueix de les seues declaracions, romanen intactes. Per haver obtingut els pitjors resultats del PSC a Catalunya en unes eleccions espanyoles, l'ex-ministra de Defensa no sembla pas haver-ser desmoralitzat.

Dies abans de les eleccions del 20N, en plena campanya electoral, Chacón va declarar que volia participar en unes eleccions a la secretaria general del PSOE, i un mes després no ha fet ni un pas enrere.

Tot i haver estat una de les ministres més properes a José Luis Rodríguez Zapatero, la setmana passada Carme

El document crític del PSOE té clares coincidències amb l'informe de gestió de José Montilla

Chacón va participar en la presentació d'un document molt crític amb la gestió dels dos últims anys del govern espanyol liderat per Zapatero mateix. Ella i l'ex-ministre de Justícia, Francisco Caamaño, signaven el document "Mucho PSOE por hacer". Entre molta més gent.

El document coincideix en molts punts amb l'autocrítica que va presentar al congrés del PSC el primer secretari sortint, José Montilla.

"La nostra pèrdua de suports –explica un dels punts destacats– no es deu només a la crisi, sinó també als nostres errors." Era una de les autocrítiques de

Pere Navarro, ovacionat pels assistents al 12è

Montilla, acompanyada de la d'haver-se centrat massa en la política des de les institucions i haver-se allunyat de la ciutadania: "L'exclusiva concentració en les tasques institucionals –diu igualment el nou document de militants del PSOE– i l'embadaliment orgànic ens ha dut a perdre en bona mesura el pols del carrer. I una lleialtat malentesa ha fet que s'ometessin crítiques necessàries i ha evitat que aquest pols es transmetés cap a la direcció de la nostra organització. També això ha de canviar."

Montilla també va fer referència, en acabar la seua intervenció, a aquesta lle-

congrés del PSC, i l'executiva darrere seu. En segon terme, d'esquerra a dreta: Manuel Bustos, Joan Ignasi Elena, Àngel Ros i Jaume Collboni.

ialtat malentesa: “Hem confós lleialtat amb obediència.”

Les diferències entre aquest document i l'informe de gestió de Montilla són més clars en els paràgrafs que parlen de model territorial, tot i que l'ex-president català també al·ludí als de “separatistes i separadors”: “A més de reivindicar, amb fonaments, la diversitat d'Espanya com a font de riquesa col·lectiva, hem de reclamar la cooperació que genera eficàcia en benefici dels ciutadans. La nostra visió d'una Espanya plural i unida mereix ser defensada amb passió perquè és la visió que comparteix la

immensa majoria dels espanyols davant les tensions dels separatistes i els separadors.”

Les coincidències entre ambdós discursos indueixen a pensar en una paternitat catalana del document, però Carme Chacón va insistir que el text volia obrir un debat i no era la plataforma de llançament de cap candidat: “Jo sóc una més, dins un gran equip”.

A la mateixa taula hi havia assegut l'alcalde de Sabadell, Manuel Bustos, autor de l'esmena sobre els socialistes catalans, que exigia una “visualització rotunda i ferma” del PSC.

No hi ha dubte que el nomenament d'una militant del PSC com a secretària general del PSOE seria una “visualització rotunda”, però aniria en la línia contrària de la defensa dels partidaris d'un grup propi al Congrés dels Diputats, que demanaven el vot particular –i diferent del PSOE– en determinades votacions en què la qüestió nacional catalana es veu afectada.

O seria possible un PSC crític amb el PSOE en l'hipotètic cas que la líder del PSOE fos alhora militant destacada del PSC?

Àlex Milian